

12 — NIRNBERŠKA ROBA

Orah je bio mlad, a hlad mu tanak, ako se stisnu — taman za njih dvojicu.

„Možel' malo 'lada?“ a nije mario za odgovor, pokušao je da skine torbekanju s grudi, mučili su ga kaiševi na grbači. Jedva ih je raspetljao pa pustio da sve tresne o ugaženu travu. Moglo se padom i rasuti da dobro svezano nije bilo. Opružio je noge na dugačko. Dok je leđima uz stablo mesta tražio desnu bakandžu je lako skinuo, odskočila je kao neželjeno štene već na prvo otresanje. Leva se kočoperila.

„Vidi!“, iskrenuo je ka dremajućem komšiji kroz đon izvirujući vrh tabana sa svim pripadajućim prstima „Vidi mi sramote! Sramota, a neće da spadne...“. Zadovoljio se tek kad je prste progurao skroz napolje. Migoljio ih je, tražio odakle se vetrić mogao odati, da kroz ustajalo malo prostruji.

Brkati komšija se pomerio tek toliko da nosom šešir s lica pridigne, dovoljno da pričajućeg pridošlicu iz potaje osmotri. Spustio je brkove nos i šešir, privukao svoju torbekanju, naslepo iznutra odsekao kajšić slanine, sa sve kožurom u usta ga je strpao. Mljackao je u tišini, britvu pod desnom šakom ostavio.

„Kolega, kako si proš'o?“ malo mu je od komšijskog mljackanja čorba na usta udarala. Zababrao je i on po svojoj torbekanji, sve se dublje zavlačio, pa odustao. Gurnuo ju je postrance da se bolje nalakti.

„Jel' ti ost'o koji perorez?“

Tišina. A isisavanje poslednjeg iz dimljene kožure mu nije zalíčilo na odgovor.

„Tri dedačke palice sam pon'o, deset bi' prod'o, sam' da sam se setio da i' ponesem“, sve mu se jabučica šećkala dok je brkati komšija masno niz grlo slao. Približio mu se, privukao je i torbekanju.

„Jes' prod'o koji hozntreger?“ merkao je brkatom torbekanju, pazio na britvu pod šakom mu. Brkati se ništa više do nakašljao, nos nije pomerao, ali je bilo sasvim jasno da vrlo dobro i pod šeširom vidi.

Vratio je guzicu natrag. Neko vreme se zabavio doručkovanjem masnih isparenja što su mu od Micine pečenjare-šatre do nosa gamizala. Da je brkove imao, rukavom bi oh otrao. Prenula ga je tek zamena šarže, zupčanici su škljocnuli, majstor je pečeno spuštao. Dernjao se na pomoćnika i donetu mokru krpu – sve mu se šaka pušila dok su treći ražanj skidali.

Deset novopostavljenih jaganjaca i pet ovećih prasica, lanci su ponovo zaštekтали, sveža mast zacvrčala. Majstor je psovao sa šakom u kanti vode, pomoćnik, rascepljene usne, sneveselo velikom ručkom okretao družinu nad žeravicom.

„Kolega, da nemaš vode, ja se naj'o!“ izvio se do suseda iskrenim osmehom, sve pljeskajući šakom trbuh.

„Nemaš, jelde? E, jebeš život... ni vode...“, zagledao mu se opet u nabreklu torbekanju. Bila je kao nova, cenio je da nije videla više od 20 do 30 vašara, i to po lepom vremenu. Caknuo je laktom svoju, kao bačena crkotina skotrljala se iz hlada, usput dokačila nešto što je u travi štrčalo, poderala se. Jedna usna harmonika je kroz rovašeno ispala. Dohvatio ju je, rukavom prebrisao. „A jesil' ti, ikad, im'o ovak'u 'armoniku?“ odigao ju je van senke škrte krošnje da se sveže uglancana zacakli. „Nju

ne prodajem. A pro'do bi je, za debele novce!“ kezio se da se ponos jasno iscrta.

Brkati je za delić sekunde zadržao šešir na vrh nosa, slegao ramenima i vratio misli natrag u hladovinu.

Glancnuo je usnu harmoniku još malo pa gurnuo natrag u torbekanju. Uzdahnuo je kad se setio da bi se uskoro trabao vratiti međ' tezge i rasprostrte ponjave, štrapacati, konačno prodati nešto veće.

Brka je kleknuo pod orahčetom, protresao svoju torbekanju, složilo se mnogo bolje. Natovario se, fino uvezao kajševe na leđima da mu torbak kao tezga podno glave dođe, i odšetao.

Komšija je dremao. Kad se probudio, na Brkinom mestu, kao da je prosti Bože kokoška ležala, video je jaje. Ali okruglo, stakleno i baš providno. Osvrnuo se, zgepio ga, turio u nedra.

Sačekao je još malo, pa tek onda jaje izvadio. Dahnua je u njega, istrljao košuljom, proučavao ga sa svih okruglih strana. Isprva je u njemu video samo svoj dlan i nešto posustalog zelenila od trave ispod. Malo bolje se zagledao. Učinilo mu se da je zlato unutra. Udario je jajetu par čvegera i još ga bliže očima prineo. Svet je mnogo jasnije video, smešili su mu se iznutra jedna džepna džačka zlatnika i kao krme nabrekli buđelar. Sve u svemu, sračunavao je na brzinu, taman da... Jaje mu je tačan zbir predstavilo, ukazalo mu se krdo najpunokrvnijih konja. Rešio je da mu sudba samu sebe kaže i natera ga da marveni trgovac postane! Svidelo mu se, lako se mogao umisliti u finim jahaćim čakširama.

Protresao je jaje, nije mu se zaustavljalo. Na zlatnom lancu klatio se još zlatniji sat. Opipao se po nedrima, došlo mu da zamrzi sebe jer mu je za takvo šta džepića usfalilo.

Tresao je jaje da vidi šta će mu se još desiti, nadao se lepoj kući i od mnogo svinja tesnom oboru.

„Jel’ to taj?“ jajetovo staklo je odbijalo da sliku verno prikaže, učinilo mu se da vidi obične četvorokrake vile.

„Taj je...“ senka je na jaje pala. Pokušao je da ga k suncu okrene, daljnja predskazanja prouči.

Tek, bubetali su ga sa svih strana, iskali natrag zlato i satove i buđelare, jedan je za konjima plakao, ali ga ništa manje nije mlatio. Jaje mu se iz šake do sunca otkotrljalo, čučnulo je tek kad se uz torbekanju smirilo.

Onaj što je vikao „buđelar“ pripomagao je onom što je vikao „zlato“, dok se onaj što je za konjima plakao udružio sa „satom“ pa su mu sa nedara košulju cepali. I gaće su mu svukli, izvrtali ih, u lice mu ono s prednje i zadnje strane utrljavali. Kad su sasvim praznih šaka ostali, divlje su mu po izvrnutom iz torbekanje skakali. Lomilo se svašta i sve, jaje su možda tek samo slučajno nagazili, već po prvom udaru se sklupčalo, kao zmijsko da je, pritajilo ušuškano u ovećem busenu.

„Nesrećniče...“ Mica pečenjarka, lično, ga je kantom vode polila. Sačekala je da oči otvori pa svojim poslom dalje otišla.

Prikupio se, navukao gaće na sramotu, otpузao do prazne torbekanje. Kraj nje, šaka mu je kroz busen pala na nešto oblo. Stegao je jaje, iščekivao da mu se svo raspucano u šaku zarije. Ništa u njemu nije želeo da vidi, znao je – dogodine, baš ovde...